

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

LUNA SUFLETELOR DIN
PURGATORIU

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXIV Nr. 11 (292) noiembrie 2018

---

70 de ani de la interzicerea abuzivă a Biserica Române Unite cu Roma, Greco-Catolică

Sunt 70 de ani de la suprimarea nedreaptă a Bisericii Române Unite cu Roma. „Studiile, volumele și edițiile de documente publicate în ultimele decenii au recompus tabloul agresiunilor și violențelor comise împotriva episcopilor, clerului și credincioșilor greco-catolici în toamna anului 1948” (Ioan-Marius Bucur, „Culpa de a fi greco-catolic” - Procesul Episcopului Alexandru Rusu (1957), Argonaut/Mega, Cluj-Napoca, 2015, p.xv). Suprimarea Bisericii Greco-Catolice a avut loc în contextul sovietizării țării, urmând modelul ucrainean de „unificare cu Biserica Ortodoxă”, cu intervenția instituțiilor de forță – Securitatea - și cu sprijinul Bisericii Ortodoxe, care întotdeauna a fost partizana dispariției Bisericii Greco-Catolice. Nemeritat și nedrept a fost actul desființării Bisericii Greco-Catolice, „pentru că era astfel nesocotit rolul esențial pe care Biserica Unită cu Roma îl avusese în istoria culturii și civilizației românești”.

Desigur, au fost și excepții rare de reticență, dar numai personale: cazul Pr. Ion Crăciunel, vicarul de la Mitropolia Banatului, care a afirmat că acțiunea guvernului - „sinistră parodie” - pentru „unificarea” Bisericilor este „un act de barbarie” și că el, vicarul Ion Crăciunel, se află alături de „catolicii cinstiți”.

În „Noaptea arestărilor”, 28/29 octombrie 1948, a început Calvarul Bisericii Unite, odată cu arestarea Episcopilor. Durata regimului de distrugere la care au fost supuși, „robi” fiind, a fost diferită, dar sfârșitul pentru care „se lucra”, cei ce nu cunoșteau decât ura împotriva Bisericii Greco-Catolice, oricum, l-au atins - toți Episcopii au murit în detenție.

Primul Martir a fost P.S.S. Vasile Aftenie. Înainte de arestare, când i s-a transmis în taină tragedia Bisericii, deja pusă la cale: „Vor fi mari vifore și furtuni în Biserica voastră”, în genunchi s-a rugat: „Doamne Isuse Cristoase, care va fi acel vrednic om dintre noi, care să fie primul mort pentru credință și pentru Tine?” Și a fost chiar el, la puțin peste un an de la arestare. Gropile comune îi așteptau în „Cimitirul Săracilor”, la Sighet, pe IPSS. Valeriu Traian Frențiu, P.S.S. Ioan Suciu și P.S.S. Tit Liviu Chinezu, la doi-trei ani după înțemnițare. În închisoarea din Gherla s-a stins P.S.S. Alexandru Rusu. Cu domiciliul forțat, în mănăstiri-țemnițe ortodoxe, au plecat spre sfârșit Cardinalul Iuliu Hossu și P.S.S. Ioan Bălan.

Cu fermitate, Episcopii și-au apărat credința și Biserica, toți. Răspunsurile la presiunile sau promisiunile anchetatorilor și ale prelaților ortodocși, pentru a-și lepăda credința, sunt cuvinte testamentare acum și peste veacuri. Patriarhului I. Marina, P.S.S. Ioan Bălan i-a răspuns: „Sunt convins că Biserica cea adevărată e cea Catolică! Dacă aș fi convins că Biserica cea adevărată e cea Ortodoxă, nu aș ezita un moment să intru în ea”.

Până în ultima clipă a vieții, Episcopii Martiri au crezut că Biserica Greco-Catolică va fi pusă în libertate și în demnitatea pe care o are.

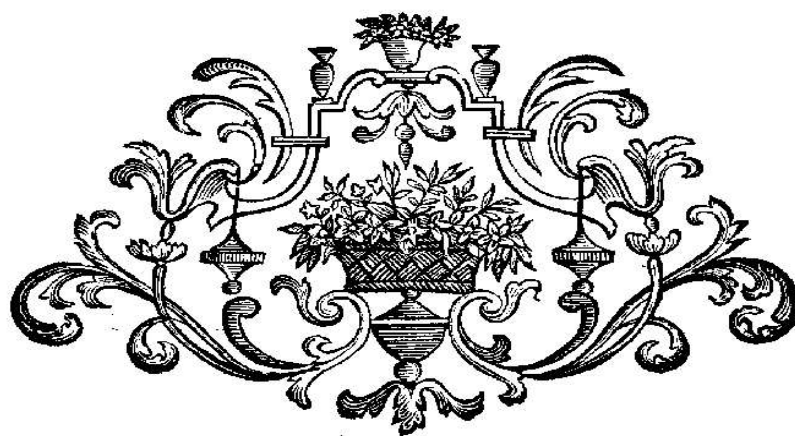
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Sfântul Augustin ne spune că cine știe să se roage cum trebuie știe și să trăiască cum trebuie. Când ne-am făcut bine rugăciunea, ne simțim mai liniștiți ca de obicei și simțim cum crește bucuria în sufletul nostru și cum cresc hotărârile bune. Când ne îndepărtăm de rugăciune, spune Sfântul Bonaventura, sufletul începe să slăbească și să piardă curajul pentru tot ce e bun și bine.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	In memoriam.....	15
Cuvânt către preoți.....	4	Alături de MAMA noastră.....	16
”Adu-ți aminte, Marie, și de România”.....	5	Ce dans frumos.....	17
Pagini bilingve.....	10	Papa Ioan Paul al II-lea.....	18
Sufletele din Purgatoriu.....	13	Liturghie.....	19
		Rugăciune.....	20

---

70 de ani de la declanșarea persecuției Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică (1948-1989)

Cuvânt către preoți

Rostit în Catedrala „Sfânta Treime” din Blaj, în toamna anului 1948. Cuvintele Episcopului I. Suciu „se uneau ca un arc de timp cu cele ale lui Bărnăuțiu și ale altor iluștri înaintași ai săi”:

„Bisericii Române Unite - zicea el adresându-se preoțimii - îi lipsește încă frumusețea martiriului și a prigoanei, îi lipsesc Rănile Mântuitorului; fără de ele lumina Bisericii noastre rămâne sub obroc.

Numai prigoana ne va putea da sfinți și va putea arăta lumii ceea ce suntem: fii și apostoli ai Bisericii adevărate.

În ce va consta încercarea credinței noastre. Ne spun să ne despărțim de Papa ca să fim cu poporul. Spun că Papa e dușman al democrației române și că poporul e străin de Papa.

Vor face legi ca să ne sugrume Biserica, ne vor reduce diecezele. Care trebuie să fie atitudinea noastră? Într-o luptă ca aceasta care se dă pe teren spiritual, când credința înseși e atacată, atitudinea noastră, armele de luptă, mijloacele de rezistență și apostolat trebuie să fie supranaturale.

O să fim învinși de la început dacă ne gândim că vom putea lupta cu minciuni, cu socoteli omenești și compromisuri. Trebuie să ne folosim de mijloacele supranaturale: Sfintele

Taine, rugăciunea, sacrificiile, totul e sub steagul Inimii Neprihănite a Maicii Domnului, Regina Apostolilor.

Iar celor ce ne vor cere să ne lepădăm de credință, le vom spune astfel: Eu nu am nici o putere împotriva adevărului. Primatul lui Petru și al urmașilor săi e cuprins în Evanghelie. Christos așa și-a zidit Biserica; unde e Biserica, acolo e Christos; iar unde e Christos, acolo e Adevărul și Viața.

Deci nu trebuie să ne fie rușine de Evanghelie, căci Evanghelia nu e o iscodire omenească. De aceea spunem și noi cu Sfântul Pavel: „Pentru Evanghelia aceasta sufăr, fiind pus în lanțuri ca un făcător de rele; dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă...”

Datoriile misionare pe care ni le încredințează Providența în acest ceas hotărâtor nu sunt acelea de a semna cu lumea o pace de compromis, ci de a pregăti lumii o pace vrednică de Dumnezeu și de oameni. În clipa aceasta ochii istoriei sunt ațintiți asupra noastră”.

Episcop Ioan SUCIU

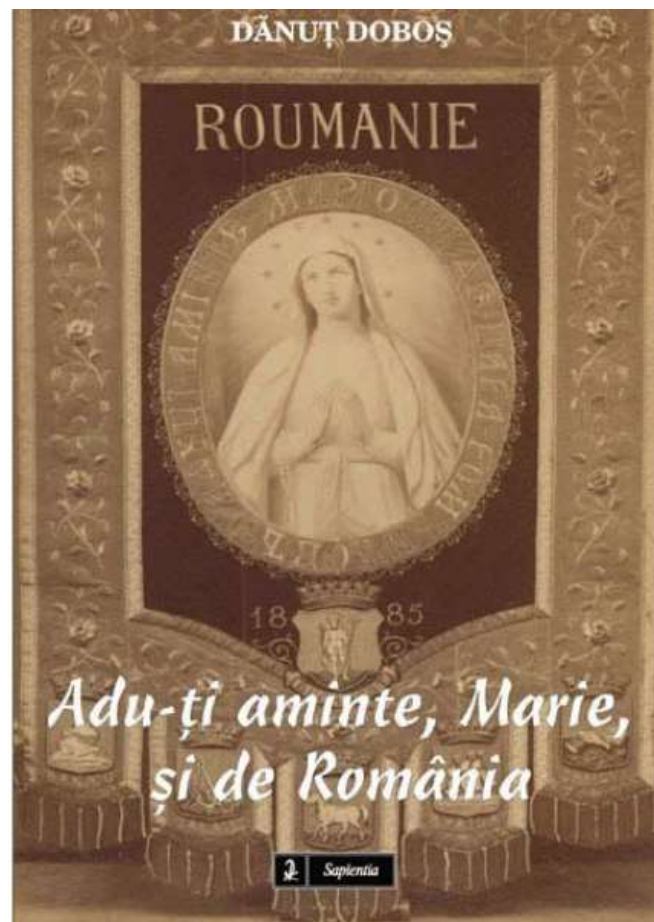
„Adu-ți aminte, Marie, și de România”

Cartea „Adu-ți aminte, Marie, și de România” - Începuturile cultului Madonei de la Lourdes în România - de Dănuț Doboș, apărută la Iași, în Editura Sapiientia, ne vorbește și ne convinge de însemnătatea pe care o are Lourdesu-ul în credința noastră și în evlavia particulară pentru Sfânta Fecioară.

Suntem fericiți să cunoaștem împreună, prin această carte, istoria cultului pentru Sfânta Fecioară de la Lourdes, în România, în acest timp binecuvântat, când se împlinesc 160 de ani de la prima apariție a Preacuratei în Grota de la Massabielle.

Sfânta Fecioară Maria, Mama tuturor creștinilor și a Bisericii, se bucură de o deosebită încredere și evlavie. Privim cum mulțumirea asociațiile mariane din Biserica Catolică - la noi, Reuniunea Mariană -, a căror ideal este o continuă căutare a modelului de credință și de viață a Mariei. Privim pelerinajele la sanctuarele închinare Sfintei Fecioare, locuri sfinte, în care aparițiile Preacuratei au făcut pe mulți să regăsească drumurile pierdute spre Dumnezeu, bogatele devoțiuni și rugăciuni, prin care ne adresăm Fecioarei cu speranță, mai ales Sf. Rozariu, semn distinctiv al Bisericii Catolice, o rugăciune care ne unește pe catolicii din întreaga lume.

Un loc aparte în evlavia noastră mariană, în Biserică și personal, îl are Lourdes-ul. Înainte de 1948, Fecioara

de la Lourdes era în centrul rugăciunilor noastre mariane. Despre aparițiile și miracolele Sfintei Fecioare de la Lourdes, ne vorbeau preoții în predici, erau adesea temele conferințelor și meditațiilor „Exercițiilor spirituale”; Grote ale Fecioarei de la Lourdes sau statuia erau în toate bisericile sau în preajma lor.

Peste tot în lume, această înaltă spiritualitate mariană a fost și continuă să fie trăită - milioane de pelerini sunt în fiecare an la Lourdes -, și peste tot a fost un început. În România începutul a fost în Biserica Romano-Catolică. Despre acest început și despre dezvoltarea cultului „Madonei

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

de la Lourdes” în România, aflăm din cartea „Adu-ți aminte, Marie, și de România”, lucrare fundamentată pe documentele din arhivele Diecezelor de Iași, București și Curia Generală a OFMC Conv. de la Roma.

Volumul se deschide cu două texte introductive: „Prefață”, cuvântul Pr. paroh Petru Blaj din comuna Butea, județul Iași, unde a fost adusă prima statuie a Sfintei Fecioare de la Lourdes în România, și „Cuvântul autorului”. Structura cărții este alcătuită din patru capitole: 1. „Inaugurarea statuii Madonei de Lourdes”; 2. „Dezvoltarea cultului marian în comuna Butea”; 3. „Extinderea cultului Madonei de Lourdes”; și 4. „Pelerinajul românesc la Lourdes” (1885).

În „Prefață”, Pr. paroh Petru Blaj descrie specificul comunei Butea: credincioșii au în inima lor cultul marian, și rădăcinile iubirii și evlaviei față de Preacurata sunt foarte vechi. Lourdes-ul a dat însă o notă nouă: în comună sunt mai multe „Grote ale Fecioarei de la Lourdes”, în fața cărora pot fi văzuți sătenii rugându-se Sf. Rozariu, în geamurile caselor sunt statui ale Sfintei Fecioare sau icoane cu chipul Ei - este credința că le protejează viața și gospodăria.

Din documentele „Parohiei Butea” se pot reconstitui evenimentele de mare importanță spirituală care au avut loc la sfârșitul secolului al XIX-lea, dintre care se detașează, ca cel mai remarcabil, inaugurarea

statuii Fecioarei Maria de la Lourdes, în Parohie, în octombrie 1886. Evenimentul, legat de aparițiile Sfintei Fecioare la Lourdes, în 1858, a deschis „introducerea și dezvoltarea cultului Madonei de la Lourdes în România” (Dănuț Doboș, „Adu-ți aminte, Marie, și de România”, *Sapientia*, Iași, 2005, p.9).

Gândul de a fi adusă statuia Sfintei Fecioare de la Lourdes într-o parohie din Moldova, la Butea, a fost al parohului din localitate, Pr. Giuseppe Corradini și al Episcopului de Iași, N. I. Camilli. E de reținut: începutul este legat de o epidemie, de suferință, de rugăciune și de vindecare. Parohul intenționa să facă un pelerinaj la Lourdes ca să mulțumească Sfintei Fecioare pentru sănătatea primită.

În 1884 Moldova a fost cuprinsă de o epidemie de febră tifoidă, în Butea, oamenii și parohul erau atinși de o formă gravă. Părintele îi scria Episcopului său: „Boala e teribilă”, dar spera să se vindece cu ajutorul Sf. Iosif, dorea chiar să-i aducă statuia în biserică.

La un an, când părea că a dispărut, epidemia a reapărut cu suferințe mult mai mari. Pr. Corradini, deși grav bolnav, în perioadele mai liniștite, citea cartea „Istoria Madonei din Lourdes” a lui H. Lasserre, volum „proaspăt tipărită în limba română”, chiar în vara aceluiași an.

Episcopului Camilli îi scria:
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

„Dv. trebuie să știți că eu i-am promis Sfintei Fecioare că, dacă voi primi harul său, voi pleca la Lourdes în luna august. Acum, îi mulțumesc de aici, de departe, deși am impresia că mă aflu cu trupul meu la Lourdes, atât de mult m-a impresionat” (Op. cit., p.17).

Răspunsul Episcopului este un îndemn încurajator: „Madona s-ar bucura mult de promisiunea făcută de a propaga cultul său, așezându-i statuia în biserică, și vorbind credincioșilor despre întâmplările de la Lourdes”.

În delirul cauzat de febră, poate „condus de un suflu ceresc”, Părintele avea impresia că toate obiectele din cameră se transformă în „Grotă de la Massabielle”. Abia refăcut, l-a rugat pe Pr. Daniele Pietrobono, parohul din Galați, să procure o statuie a Madonei de la Lourdes pentru biserica din Butea. În luna mai 1886, statuia era deja la Galați, dar la Butea a ajuns la începutul lunii august, unde a fost primită sărbătorește de credincioșii din Butea și din comunele învecinate, care li s-au alăturat.

Părintele trebuind să-i pregătească nișa și altarul, solemnitatea inaugurării statuii a avut loc în 12 octombrie 1886, cu participarea Episcopului Camilli, a Pr. Pietrobono de la Galați, a parohului de Săbăoani, Pr. C. Liverotti și a preoților din comunele învecinate, cu credincioșii lor, aproximativ zece mii.

Veneau în procesiune, preoții și credincioșii din comunele Scheia, Răchiteni, Fărcășeni și Caracaș. La Butea și apoi în toate localitățile, binecuvântarea statuiilor era precedată de procesiuni solemne, cu participarea Episcopului de Iași și de mii de credincioși. La Butea, preoții nu puteau face față povezilor și au fost nevoiți să le continue și în zilele următoare.

În acea zi sărbătorească, pentru prima dată s-a cântat „Fecioara la munte”, s-a cântat înaintea celebrării Sfintei Liturghii, când: „mulțimea toată a izbucnit într-un singur glas, cântând refrenul *Ave, Ave, Ave Maria*. Acest moment uimitor, instantaneu, al mulțimii de credincioși, l-a impresionat atât de mult pe cuviosul paroh, încât a început să plângă de bucurie...” (Op.cit., p.43).

La inaugurarea statuii a fost așteptat poetul V. Alecsandri, dar s-a găsit în ziua sfințirii la Curtea de Argeș, la sfințirea bisericii ortodoxe restaurată de arhitectul Lecompte de Nouya. A fost așteptat Prințul G. Sturdza, apropiat al Bisericii Catolice, care a adus elogii lucrărilor „Călăuza creștinului” și „Catehismul Bisericii Catolice”, tipărite la Iași. Prințul Sturdza lăudase „Catehismul Bisericii Catolice” în fața Episcopului ortodox de Roman, Melchisedec, cunoscut anticatolic, care susținea că Biserica Catolică

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

nu are niciun drept să se organizeze în România. Dar oamenii simpli, credincioșii ortodocși, au participat la Solemnitate.

În cuvântul său, Episcopul Camilli a făcut un scurt istoric al aparițiilor de la Lourdes, al miracolelor făcute de Sfânta Fecioară, a apei miraculoase, al pelerinajelor la Lourdes, unde sosesc credincioși sau necredincioși din toate colțurile pământului. A scos în lumină și primul pelerinaj, în august 1885, din România, a vorbit și despre steagul României așezat în Sanctuarul de la Massabielle. A vorbit despre statuia Fecioarei de la Lourdes, o imagine care i-a plăcut Preacuratei, imagine cu care a apărut de 18 ori. A vorbit despre Sf. Bernadeta și a insistat asupra cerințelor Sfintei Fecioare: convertirea și rugăciunea, mai ales a Sf. Rozariu.

De când statuia Sfintei Fecioare de la Lourdes a fost așezată în altarul Ei din biserica din Butea, în viața oamenilor se observa o schimbare. Biserica era căutată nu numai în duminici și sărbători, era căutată pentru altarul Sfintei Fecioare, unde credincioșii rămâneau îngenuncheați în rugăciune. Se părea că Sfânta Fecioară le însoțește viața, iar cântecul Preacuratei, „Fecioara la munte”, se auzea peste tot.

Pr. Giuseppe Corradini a înființat la Butea „Congregația „Fiicele Mariei” (Reuniunea

Mariană), afiliată la „Prima Primăria” din Roma. A mai înființat o școală confesională, unde copiii sătenilor, pe lângă disciplinele prevăzute de Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, primeau o temeinică educație religioasă.

Parohul Giuseppe Corradini era italian, călugăr franciscan, Giuseppe Ciabocco, până la intrarea în Ordin, sfințit preot în 1864. A venit în Moldova în 1872 și a activat peste 37 de ani în parohiile Butea, Răchiteni și Hălăucești, peste tot lăsând urmele unei vieți sfinte și o creștere a credinței în sufletele credincioșilor.

Istoria începutului cultului Fecioarei Maria de la Lourdes în România s-a cunoscut în lumea catolică, prin relatările publicate de profesorul G.I. Frollo și de parohii D. Pietrobono, G. Corradini, D. Della Posta și de către Episcopul N.I. Camilli în revista „Annali di Nostra Signora di Lourdes”.

Acesta a fost începutul. După Solemnitatea inaugurării statuii Sfintei Fecioare la Butea, cultul Sfintei Fecioare de la Lourdes s-a răspândit foarte repede în comunele din jur, Răchiteni și Tg. Trotuș, sau în localități mai îndepărtate, la Iași și Galați; la Iași statuia a fost așezată în capela particulară a Palatului Episcopal. Concomitent s-a extins și în Dieceza de București, la Brăila și Cioplea din București.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

Preoții franciscani au dezvoltat un adevărat apostolat pentru Lourdes. De altfel Pr. D. Pietrobono, cel care a adus prima statuie a Fecioarei de la Lourdes în țară, era franciscan. Părintele era hotărât să introducă și la Hălăucești evlavie pentru Fecioara de la Lourdes, era plin de încredere și repeta „neobosit” că „Lourdes-ul părea că se mutase în România, iar Episcopului Camilli îi scria despre „extraordinarul entuziasm al acestui popor”.

Tot în această perioadă au început primele pelerinaje ale românilor la Lourdes. Ideea celui dintâi pelerinaj a fost a profesorului G. L. Frollo de la Universitatea din București, la care s-a alăturat imediat Pr. D. Pietrobono, parohul din Galați. În 1885, în august, primii pelerini din România erau la Lourdes: Prof. G. L. Frollo și preoții D. Pietrobono cu Joseph Bordon de la Cioplea – București. Aveau cu ei un steag, binecuvântat la Grotă de Episcopul de Oran și depus apoi în Sanctuarul Sfintei Fecioare - unul dintre „cele mai frumoase steaguri care există în bazilica Sfintei Fecioare de la Lourdes”.

Steagul are o istorie: a fost lucrat la „Biais Aine” din Paris, firma de ornamente bisericesti, care era și furnizoarea oficială al Sfântului Scaun. Steagul era lucrat din catifea și mătase grenat și bleu, cu portretul pictat al Preacuratei și înconjurat de

invocația: „Adu-ți aminte, Marie, și de Țara Românească!” Impresionat de frumusețea steagului, Superiorul Bazilicii a spus pelerinilor: „Nu, Neprihănită Fecioară nu va uita de România, și dacă s-ar părea că vă uită, noi suntem aici spre a-i aduce aminte”.

Profesorul Gian Luigi Frollo (1832-1899), absolvent a Universității din Padova, s-a stabilit în România și, de la „Catedra de Istoria Literaturilor Neolatine” a Universității din București, a încurajat dezvoltarea studiilor neolatine în România. Profesorul Ioan Bogdan (1864-1919) de la Facultatea de Litere a Universității din București, îl caracterizează: „... unul dintre acei modești pionieri ai științei, care nu fac zgomot în jurul persoanei lor, care nu caută nici laudele mulțimii, nici onorurile oficiale. Mulțumit cu satisfacțiile ce le avea din ocupațiile sale științifice și din îndeplinirea exactă a datoriilor sale, el n-a alergat niciodată după funcțiuni înalte. Activitatea și-a consacrat-o întregă școlii și științei; în amândouă el n-a trecut fără să lase urme” (Op.cit.,p.113).

S-a identificat cu a doua sa patrie, România, și a avut mare încredere în viitorul ei. În același timp, a fost fidel crezului său catolic. Datorită unei boli grave de ochi, a descoperit Lourdes-ul și miracolele

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

Preface a l'edition francaise (IV)

Ce temoignage est un cadeau spirituel

Mais nous ne pouvons pas demeurer insensibles au poète qui sait faire d'une araignée, d'une moineau la thème d'une longue méditation, d'une transfiguration même de son univers carcéral en tous points inhumain. La qualité intellectuelle de témoignage nous invite a la louange pour ce cadeau spirituel d'un monde que la prière et la poésie portent a espérer au-delà des aberrations d'humains dévoyés.

Ce livre est grand, il nous interroge. Ce drame, nous ne le savions pas, dirons-nous. Durant ces années notre Occident latin vivait le Concile Vatican II (1962-1965), nos guerres <coloniales> nous préoccupaient, nous étions affames de croissance économique. Et il y avait le <rideau de fer> qui nous cachait <l'Église du silence>, comme nous l'appelions alors. Pris dans les engrenages de la consommation des nouveaux biens matériel, nous avons perdu le gout du martyre ou même de l'audace morale. Aujourd'hui la haine redevient un argument politique, mais proteste notre évêque: <La haine apportée par le diable dans le monde transforme parfois tellement l'homme qu'elle en fait un véritable bourreau pour son propre frère>.

Par Monseigneur Ploscaru, nous apprenons a surpasser la haine par la Croix et la fidélité.

Mgr Gerard Defois

Ancien archevêque de Sens-Auxerre, Reims, Archevêque émérite de Lille

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Lanțuri și teroare”

Prefață la ediția franceză (IV)

Această mărturie este un dar spiritual

Nu putem să rămânem insensibili față de poetul care a făcut dintr-un păianjen, dintr-o vrabie, tema unei ample meditații, o transfigurare a universului carceral cu totul inuman. Calitatea intelectuală a mărturiei ne invită să aducem elogiul acestui dar spiritual, al unui univers în care rugăciunea și poezia poartă speranța dincolo de aberațiile oamenilor pervertiți.

Această carte e mare, ridică întrebări. Noi nu știam despre această dramă, recunoaștem. În timpul acestor ani, în Occident avea loc Conciliul Vatican II (1962-1965), aveau loc războaiele noastre coloniale, preocupările noastre, eram dornici de dezvoltarea economică. Și era „Cortina de Fier”, care ne ascundea „Biserica Tăcerii”, cum, atunci, o numeam noi. Prinși în angrenajul noului consum de bunuri materiale, am pierdut simțul martirajului sau însăși curajul moral. Astăzi ura redevine un argument politic, și protestul Episcopului nostru rămâne actual: „Ura adusă de diavol în lume transformă adesea în așa fel omul, încât el devine un adevărat călău pentru fratele său”.

Datorită Monseniorului Ploscaru, învățăm să trecem peste ură prin Cruce și fidelitate.

Mgr Gerard Defois

Fost Arhiepiscop de Sens-Auxerre, Reims, Arhiepiscop Emerit de Lille

(va urma)

Traducere Ligia Domuța

(urmare din pag. 9)

Sfintei Fecioare. În speranța vindecării, a făcut în 1883, primul său pelerinaj la Lourdes. Celor care, pe nedrept, îl acuzau pentru că era catolic, le-a răspuns cu demnitate și curaj: „papistașia mea este o afacere de conștiință (...) nu mă sfiesc de a mărturisi sus și tare calitatea mea de catolic” (Op.cit.,p.117).

Profesorul Frollo a tradus cartea „Istoria Madonei din Lourdes”, a lui H. Lasserre, pe care l-a cunoscut personal și a primit aprobarea traducerii. H. Lassarre a suferit de o foarte gravă boală de ochi, care l-ar fi dus la pierderea vederii, dar s-a vindecat miraculos la Lourdes. Această vindecare i-a dat curaj și speranță profesorului Frollo. Prefața lucrării, „Câteva cuvinte a traducătorului român”, se încheie cu un sentiment puternic de încredere în ajutorul Sfintei Fecioare: „Pentru noi, timpul discușunii a trecut de mult, și nu ne-a rămas decât a crede și de a ne închina”.

Prof. Frollo nu a avut o vindecare spontană, miraculoasă, ca H. Lassarre, dar tot miracol a fost stagnarea bolii.

Prof. G. L. Frollo și Pr. Iosif Malinowski din Iași au publicat în 1886 lucrarea „Pravoslavia română față cu dreapta credință”, sub pseudonimul dr. Nerset Marianu, pagini ce reprezentau un moment de culme al disputei teologice pornite în 1883 de Episcopul ortodox de

Roman, Melchisedec, care susținea că Biserica Catolică nu are niciun drept să se organizeze în România și nu contenea cu atacurile. Cartea este prima apologie românească a catolicismului, apreciată în mod deosebit și în țările europene.

Lourdes-ul, aparițiile și miracolele Sfintei Fecioare, viața vizionarei, a Bernadetei, cultul Fecioarei de la Lourdes au fost cunoscute aproape concomitent cu Biserica Romano-Catolică de dincolo de Munți și de către Biserica Română Unită cu Roma, prin aceeași carte a lui H. Lassarre. Prima statuie a Fecioarei Maria de la Lourdes a fost adusă la Parohia din Șisești de către cunoscutul paroh Vasile Lucaciu.

Volumul prezentat se încheie cu o rugăciune adresată Sfintei Fecioare la Lourdes, cu ocazia primului pelerinaj, rugăciune prin care pelerinii cereau haruri, nu pentru ei, ci pentru România. Din cuvintele acelei rugăciuni, aducem câteva și pentru încheierea paginilor noastre: „O, Marie, Fecioară Imaculată, din vârful stâncii de la Massabielle, răspândești asupra lumii valuri de har. O, Sfântă Fecioară de la Lourdes, suferința este și ea o rugăciune. Privește pământul României udat de lacrimi și sfințit prin sângele martirilor, vino Regina Neprihănită, vino în ajutorul ei”.

Otilia BĂLAȘ

Sufletele din Purgatoriu

Luna noiembrie, fiind cunoscută ca luna sufletelor din Purgatoriu, avem datoria morală să ne preocupe soarta sufletelor plecate dintre noi, cu atât mai mult pe parcursul acestei luni, având în vedere ca la un moment dat și noi vom pleca de pe pământ. Se știe ca sufletele care ajung în Rai au fericirea deplină și veșnică alături de Dumnezeu, nu au nevoie de nimic altceva. Cele care nu L-au dorit pe Dumnezeu și au ales Iadul, nu mai pot fi salvate. În schimb, eliberarea celor din Purgatoriu depinde mult de noi, Biserica luptătoare.

Ce doresc sufletele din Purgatoriu și cum le putem ajuta, aflăm mai mult de la mistica austriacă Maria Sima, prin interviul acordat Sorei Emmanuel. Deși ar părea nefiresc, ea a primit în decursul vieții vizite ale unor suflete din Purgatoriu. Sunt de fapt mulți sfinți canonizați sau nu, care au practicat această carismă: Sfânta Gertrude, Sfânta Ecaterina de Genova, Sfânta Margareta Maria Alacoque, Sfântul Ioan Maria Vianney, Sfântul Ioan Bosco, Sfânta Faustina, fericita Maryam din Betleem, Marie-Anne a lui Isus etc.

Maria Sima a fost o simplă țărancă, catolică ferventă, de o mare umilință. Nu s-a căsătorit, fiindcă dorea să devină călugăriță. Mama ei i-a vorbit mult despre sufletele din Purgatoriu și a simțit încă din școală

că aceste suflete au ajutat-o și ca urmare se gândea că trebuie să facă totul pentru ele. A încercat să intre în mai multe Ordine religioase, dar din cauza sănătății șubrede, nu a putut rămâne în mănăstire. Domnul i-a dăruit la vârsta de 25 de ani carisma specială, în care a fost susținută de părintele paroh și Episcopul locului. „Ea și-a oferit castitatea prin vot Sfintei Fecioare Maria, mai ales în favoarea defuncților”. S-a consacrat lui Dumnezeu „ca suflet victimă, suflet de iubire și de ispășire”. Acțiunea ei era, nu numai a-i ajuta pe defuncți, ci și a promova ajutorul altora pentru sufletele din Purgatoriu.

Maria Sima spune că sufletul însuși dorește să meargă în Purgatoriu ca să se purifice, înainte de a merge în Cer. Din ceea ce i-au relatat sufletele, reținem: “În momentul morții, îl vedem pe Dumnezeu într-un mod mai confuz, dar înconjurat de suficientă lumină pentru a provoca nostalgia”. În Purgatoriu e o mare criză, provocată de absența lui Dumnezeu. Sufletele au o durere profundă, datorată dorinței de Domnul. Ele au o anumită cunoaștere și știu că după purificarea lor, vor fi cu Dumnezeu în toată veșnicia. Arhanghelul Mihail și Îngerii Păzitori sunt împreună cu sufletele și chiar Fecioara Maria vine adeseori pentru a le mângâia și consola. Sunt zile

(continuare în pag. 14)

speciale în care Mama Cerească le eliberează, mai ales în ziua de Crăciun, în ziua Adormirii Maicii Domnului, în Vinerea Mare, în ziua Înălțării Domnului, în 1 noiembrie, când e Ziua tuturor Sfinților.

Păcatele care antrenează cel mai mult sufletele în Purgatoriu sunt: calomnia, bârfa, dușmănia, împietrirea inimii, lipsa iubirii aproapelui, lipsa carității.

În momentul morții, căința este foarte importantă. Domnul dă fiecăruia câteva minute pentru a-și regreta păcatele. E momentul când fiecare își vede filmul vieții.

Sufletele cer rugăciuni, mai ales celebrarea unor Sfinte Liturghii. Un suflet i-a cerut Mariei Sima să accepte să sufere trei ore, pentru a-i răscumpăra 20 de ani de Purgatoriu. Unele suflete au trimis-o la familiile lor pentru a îndrepta însușirea necuvenită a unor proprietăți, urmând ca după această operațiune să se elibereze din Purgatoriu. De menționat, o simplă și scurtă rugăciune prin care ea a salvat un suflet de la Iad: „Doamne, fă ca acest suflet să nu se piardă”. Maria Sima relatează că și copiii se află în Purgatoriu și atenționează părinții asupra educației copiilor.

La Maria Sima sufletele au venit fără să le cheme, așa cum se face prin practicarea Spiritismului, care este foarte periculos. Chiar ea spune că atunci nu se prezintă sufletele chemate, ci îngerii întunericului.

Purtăm în gând suflete dragi sau suflete necunoscute, ce și-ar dori ajutorul nostru. Dacă sunt în Purgatoriu, pentru ele nu mai pot face nimic să se salveze, în schimb se pot ruga pentru noi. Avem la îndemână frumoase rugăciuni ca: Rozariul Maicii Domnului, Rozariul în favoarea sufletelor din Purgatoriu, Novenă către Regina Purgatoriului, Litania lauretană, Litania pentru cei morți și atâtea altele pe care le putem recita. Să nu neglijăm Adorația lui Isus Euharisticul. Să nu neglijăm postul și actele de caritate.

Să nu uităm psalmii, să implorăm deseori pe Domnul: *„Odihna cea veșnică dă-le-o lor, Doamne / și lumina cea fără de sfârșit să le strălucească / să se odihnească în pace / Amin”*.

Biserica celebrează zilnic Sfânta Liturghie, care este cea mai eficientă rugăciune. Isus, din iubire, și-a dat viața pentru mântuirea noastră. Să dăruim și noi din iubirea primită de la El. Să profităm că avem atâtea mijloace la îndemână pentru a-i salva pe alții și a ne salva și pe noi. Să profităm de timpul care ne mai rămâne aici pe pământ. Să nu uităm umilința și căința, atât de plăcute Domnului, căci *“Puritatea noastră nu rezidă din faptul că nu am comis greșeli niciodată în viața noastră, ci din căința noastră plină de umilință față de greșelile comise”*.

Silvia PANTIȘ

In memoriam

Părintele Iosif Balint

De curând am fost la înmormântarea Pr. Iosif Balint, paroh la Catedrala „Sfântul Nicolae” din orașul nostru.

Într-o zi a acestei toamne, trupul Părintelui, trup ostenit de suferințe, a cedat. Și nu ne-am așteptat. Am crezut că sufletul mare și inima nobilă a Părintelui vor depăși fireștile slăbiciuni. Și totuși...

Pentru preotul care a trăit cu noi, simplu și modest, care nu a cunoscut alt drum în viață decât a merge pe urmele lui Cristos și care privea înălțimile ca să vadă numai Cerul lui Dumnezeu, ceremonialul înmormântării a fost deosebit de solemn. Poate a fost dorința preoților din Eparhie ca să pună în lumină fermitatea „unui crez” și a „unui apostolat”, cu roade, în societatea de azi atât de neprielnică adevărului și fără repere morale. Au ținut să-i fie lângă sicriu, ca „plecarea” Părintelui să fie în rugăciunea și prețuirea lor. Ritualului, în cânt și prezență, i-au dat profunzimea durerii și o notă blândă, atât de aproape de ceea ce definea personalitatea celui de care se despărteau.

Lângă sicriu, Reuniunea Mariană „Neprihănită Zămislire”, cu Părintele spiritual Traian Dobrată, s-a rugat Sfântul Rozariu pentru Părintele marianist ce „pleca”.

Prin prezență și rugăciune, noi, credincioșii, voiam să ne exprimăm

durerea și să facem să ajungă la sufletul Părintelui mulțumirile și recunoștința din inima noastră - Părintele Balint a fost pentru noi un dar ceresc.

Părintele Iosif Balint a fost numit paroh al Catedralei „Sfântul Nicolae” din Oradea, de către Eminența Sa Cardinalul Alexandru Todea, la scurt timp după punerea în libertate a Bisericii noastre. Catedrala?! - o mică sală de clasă, apoi sala festivă a Liceului Pedagogic „Iosif Vulcan”, fosta „Preparandie Greco-Catolică”. Edificiul este al Episcopiei Greco-Catolice, la acel timp neretrocedat, Episcopului Vasile Hossu i s-a dat camera portarului!!!

Acesta a fost începutul...

De atunci Părintele a fost cu noi

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

și, sub privirea și sprijinul Episcopilor Vasile Hossu și Virgil Bercea, a zidit „Catedrale” în suflete, în comun cu Pr. N. Marian și G. Pop, apoi, cu Pr. Ov. Duma și ceilalți parohi.

„Era pretutindeni”. Așa cerea momentul, o activitate pastorală cu rod, în contextul necunoașterii Bisericii Greco-Catolice - după patruzeci de ani de interdicție, veneau la Biserica noastră și persoane pentru care un Sf. Rozariu aflat în casă le amintea că sunt greco-catolici. Și nu era numai necunoașterea, erau mai ales ura și neadevărurile sădite în suflete.

Și Părintele le vorbea despre Dumnezeu, despre Biserica Sa și adevărurile de credință, căutând să trezească energiile morale ce se risipeau. Și Preotul bun, blând și cu suflet nobil, mereu senin și vesel, atrăgea. Când, cu sticle de bere, ne-au fost sparte geamurile de la „Capela-Catedrală”, pentru că „deranjam”, Părintele nu a comentat, nu a învinuit, a dat, poate, fără să vrea, o nuanță de tristețe rugăciunilor și a intensificat devoțiunile. Ajutat de „Reuniunea Mariană” - care a împodobit scena unde era „Sfântul Altar”, cu ikebane de trandafiri roșii - a reintrodus cultul Inimii lui Isus.

„Era pretutindeni”. Mult în confesional, să ridice omul la demnitatea dată de Creator, să-l învețe pașii înălțării, prin rugăciune și efort lăuntric. Având modelul Sfântul Ioan Vianey, parohul din Ars, a fost un

„prizonier al confesionalului” până la sfârșitul vieții. A înțeles confesionalul ca locul „unde preotul ia contactul cu profunzimea umanității oamenilor, ajutându-l să pătrundă și mai adânc în trăirea creștină a vieți lui unice”. Cunoscându-și enoriașii, a știut cum să le vorbească tuturor și fiecăruia, personal, și să pună temelia și să dezvolte minunata comunitate de la Catedrală.

Mult, foarte mult din dăruirea sa continuă a fost pentru copiii „Parohiei”. Din credincioșii de azi de la „Catedrală”, o parte sunt din cei care în copilăria au cunoscut pe Isus prin catehezele ținute în vederea Primei Sfinte Cuminecări, dar și prin „Taberele de vară”, foarte bine organizate, în care, într-o armonie perfectă, ziua avea partea ei de rugăciune, catehezele, jocul și excursiile.

Părintele „era pretutindeni”. Ani de-a rândul a lucrat la o mică mașină de tipărit revista „Calea desăvârșirii”, atent să o răspândească în „Parohie”, pentru paginile de „Istorie a Bisericii Greco-Catolice”, mijloc de cunoaștere a identității și a apartenenței la această Biserică și de creștere a credinței.

Greu de spus cât timp avea pentru propria familie, soția și cei șapte copii, dar a avut. Soții au trăit unul pentru altul și, împreună, pentru copii, cu bucurii și dureri. Ne este inima copleșită de tristețe când ne amintim de durerea trăită de părinți la

(continuare în pag. 17)

Ce dans frumos....

*Doar în dor ne întâlnim
Cu cei care mor...*

*Ce dans frumos în amurg.
Clipele tac și nu curg,
E vis sau plutire?*

*Ne prefacem în pulbere de stele,
Ne întâlnim prin iubire
Și valsăm printre ele.*

*În lacrimi de dor,
Se stinge ușor
”Dansul Sufletelor”.*

(urmare din pag. 16)

moartea tragică a unora dintre copii.

În anii mulți când Părintele a fost între noi, a făcut binele fără ostentație, cu o naturalețe firească. Răspundea cu inimă largă celor care îl căutau, răspundea oricând și la orice oră din zi, fericit că poate ajuta. A privit oamenii, faptele și vorbele lor cu seninătate, respingând discuțiile fără rost, imprimând armonie și înțelegere. Sufletul său mare „a văzut într-un om numai însușiri ce înobilează o ființă și o ridică pe planurile superioare ale respectului”.

Părintele Iosif Balint a fost paroh al Catedralei „Sf. Nicolae” în timpul Episcopilor Vasile Hossu și Virgil Bercea. I-a iubit pe amândoi, i-a ascultat și i-a respectat, lucru firesc. Dincolo de acest firesc, i-a ocrotit și le-a fost devotat. Pe P.S.S. Virgil l-a ocrotit ca un părinte, pe P.S.S. Vasile Hossu, poate, ca pe un prieten. Suntem

profund mișcați când ne amintim că Pr. Balint, oricare ar fi fost anotimpul, stătea afară până târziu în noapte privind geamurile de la apartamentul Preasfințitului Hossu și nu pleca decât atunci când lumina se stingea și era sigur că totul e bine.

De la stingerea din viață a Părintelui Balint, respectându-și legile, zilele trec unele după altele, și tot după aceleași legi neștiute, zilele ce se scurg ar trebui să aducă îndepărtarea de cel „plecat”. Dar noi continuăm să-i simțim prezența, să-l purtăm în gând, să-i auzim îndemnulurile bune. Și ne amintim atunci de cuvintele Mons. Vladimir Ghika: „Fie ca toți ce care ar avea nevoie de mine să mă aibă în chip nevăzut - prin rugăciune - alături de ei”.

Cu smerenie și recunoștință, ne plecăm în rugăciune: „Tine, Doamne, sufletul Părintelui Iosif Balint în Lumina și Iubirea Ta!”

Otilia Bălaș

Papa Ioan Paul al II-lea

„Ioan Paul al II-lea a avut vocația crucii și a dus-o, cu toată povara ei strivitoare și înălțătoare, ca pe o favoare, ca pe un destin”, spune scriitorul Alexandru Cistelean.

Lumea îl cunoștea sănătos și în putere, îi cunoștea dorul înălțimilor, excursiile prin munți, mișcările sigure, vocea sonoră și, în același timp, caldă, vibrând de emoție la bucuriile și durerile oamenilor. Dar a fost o zi, 13 mai 1981, cu o după-amiază însângerată, a fost începutul suferințelor.

La audiența generală de miercuri, în mașina descoperită, Papa încheia al doilea ocol în Piața San Pietro, când Mehmet Ali Agca, terorist profesionist, a tras gloanțele ucigașe. Papa a pierdut aproape trei litri de sânge, dar a rezistat - era 13 mai, ziua când, în 1917, Fecioara Maria a apărut la Fatima celor trei copii: Lucia, Iacinta și Francisc. Celor care au pregătit minuțios uciderea Papei, acest lucru le-a scăpat, nu aveau cum să știe despre Fatima, erau ateii.

La Spitalul Gemelli, operația a durat cinci ore și douăzeci de minute. „Tăierea și scurtarea canalului gastroenteric în locurile deteriorate de proiectil: o intervenție clasică pentru chirurgia militară”, a fost reușită, deși riscul morții datorită pierderilor mari de sânge era grav. Un proiectil traversase osul bazinului, dar organele

vitale nu au fost atinse decât ușor. Două femei din apropierea Papei au fost lovite și ele de aceste gloanțe.

Duminică, 17 mai, de la Radio Vatican se auzea vocea obosită și lentă a Papei: „Mă rog pentru fratele care m-a împușcat, pe care l-am iertat sincer. Cu gândul la Isus, preot și victimă, închin suferințele mele Bisericii și lumii”.

Al doilea proiectil i-a atins brațul drept, dar rana nu ridica vreun pericol. Papa a rămas puțin internat la Gemelli, doar până la 3 iunie, când insistă să fie externat. La 6 iunie, de Rusalii, este în Bazilica Sfântul Petru, dar la o săptămână, trebuie să se înapoieze la Gemelli din cauza unui acces febril, în realitate, o infecție datorată transfuziilor de sânge și a unui proces inflamator pleuropulmonar drept. Analizele au precizat că era o infecție cu „cytomegalovirus”, dar evoluția părea benignă.

În 5 august, a avut a doua intervenție chirurgicală, pentru sutura „colostomiei de protecție”, în 14 august a putut părăsi Gemelli și a rămas un timp, în convalescență, la Castel Gandolfo.

La 4 octombrie, celebrează iarăși Sf. Liturghie în Piața Sfântul Petru, timp de trei ore. Acum: „Voce robustă, aceeași din totdeauna. Pas energic. Redevine stăpân pe Piața în care și-a riscat viața și arată că nu se teme de un nou atentat”.

(continuare în pag. 19)

Liturghie

Episcop Ioan Ploscaru

Iubirea Blândului Isus
din prag de veșnicie
m-a miruit cu har de Sus
să-i fiu în temniță supus
apostol mărturie.

Cătușele ce le-am purtat
--cu sufletul fierbinte—
întâi le-am binecuvântat
și sărutându-le am urcat
altarul jertfei sfinte.

În glas de clopot blând, duios
ce-și plânge-n tremur nota,
din slujbă m-a chemat Cristos
să-mbin cu El într-un prinos
și Cina, și Golgota.

Și-azi zidul de celulă grea
tot trupul mi-l frământă
ce sufletu-mi mai ține-abea
cum Maica Domnului strângea
în brațe crucea sfântă.

Să-mi fie zeghea patrafir,
iar lanțul, carnea slabă
să mi-o destrame fir cu fir
lăsând porfira de martir
ca singură podoabă.

Pe-obraji trag anii brazde vii
și lacrima cărare,
în lume-s Paști și bucurii,
aici tot cruce și-agonii
că-i tot Vinerea Mare!

Deci hainele ce le-am primit
ca-n marea-nveșmântare,
Cu rugi pioase le-am sfințit
la Cer—din ochi—le-am dăruit
ornat de sărbătoare.

De-atâția ani deșir tăcut
rozaru-mi de durere
și-n voia Domnului pierdut
cu lacrimi pragul îl sărut
și cred în Înviere!...

(urmare din pag. 18)

Deja era dovedit că „Agca nu a acționat de unul singur, nu a putut acționa de unul singur. A fost un complot, o organizație care l-a angajat și l-a apărat pe Agca” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyla-omul sfârșitului de mileniu”, Ed.Viața Creștină, Cluj-

Napoca, 1999, p.139).

Papa știa, și lumea știa prin el că Sfânta Fecioară a schimbat traseul glonțului, i-a salvat viața. Sfântul Părinte, la Fatima, a mulțumit Preacuratei și a așezat glonțul în coroana Ei. Miracol! Locul potrivit pentru glonț era în coroană! (va urma)

RUGĂCIUNE

pentru beatificarea servilor lui Dumnezeu

**Valeriu Traian FRENȚIU, Iuliu HOSSU, Alexandru RUSU, Ioan BĂLAN,
Ioan SUCIU, Vasile AFTENIE și Tit Liviu CHINEZU,**
Episcopi, morți în faimă de martiri sub regimul comunist
între anii 1950-1970

Doamne Isuse Cristoase, Marele și Veșnicul Preot al sufletelor noastre, Tu i-ai trimis pe apostolii și discipolii Tăi în lumea întreagă, pentru a duce tuturor oamenilor vestea cea bună a iubirii Tale. În pragul sacrificiului Tău suprem pentru mântuirea lumii, la cina de pe urmă, Te-ai rugat Tatălui ceresc ca Biserica Ta să fie una.

Privește cu bunăvoință la poporul român, din sânul căruia i-ai ales pe Servii Tăi Valeriu Traian FRENȚIU, Iuliu HOSSU, Alexandru RUSU, Ioan BĂLAN, Ioan SUCIU, Vasile AFTENIE și Tit Liviu CHINEZU – Episcopi morți în faimă de martiri sub regimul comunist. Ei au dat mărturie despre Tine cu zel apostolic pe acest pământ și și-au pecetluit credința neclintită în Tine, în Biserica Catolică și în urmașul sfântului Petru, sfântul Părinte Papa, cu prețul martiriului lor.

Fă ca exemplul lor de credință și de iubire să strălucească tot mai mult printre noi. Te rugăm așadar, să arăți și pe pământ vrednicia acestor slujitori ai Tăi, ridicându-i la cinstea altarelor, iar nouă, prin mijlocirea lor, să ne dai harurile de care avem nevoie pentru ca toți să fim o singură turmă cu un singur păstor. Că Ție se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Spiritul Sfânt. Amin.

Tatăl nostru...

Născătoare de Dumnezeu... Mărire Tatălui...

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)